

OPSTILLINGSGRUNDLAG

Jeg har valgt at stille op som forperson for Ergoterapeutforeningen, fordi jeg brænder for vores fag, vores medlemmer og det fællesskab, vi står i sammen – uanset om man arbejder i Jylland, på Fyn, i hovedstadsområdet, i Grønland eller andre steder i Rigsfællesskabet. Den ergoterapeutiske tankegang- og indsats gør en reel forskel i mange menneskers liv hver dag. Jeg mener, at både faget og dem, der udøver det, skal have klare rammer, tydelig stemme og konkret indflydelse i en tid med store forandringer i velfærdssamfundet.

Mit kandidatur hviler på ønsket om at samle Ergoterapeutforeningen om et fælles projekt på tværs af geografi og arbejdsområder, hvor arbejdsvilkår, faglighed og fællesskab tænkes sammen. Jeg vil arbejde for stærke rammer og vilkår i alle faser af arbejdslivet, for en faglighed med tydelig politisk gennemslagskraft – og for fællesskaber, som medlemmerne oplever meningsfulde og nødvendige.

Fødekæden og fællesskaberne

Den største udfordring, vi som fagforening står overfor, er ikke en enkelt reform eller en overenskomst. Det er, at medlemstallet falder. Det udfordrer både vores økonomi, vores handlekraft og vores mulighed for at være den fagforening, som ergoterapeuter har brug for gennem hele arbejdslivet og et helt liv i øvrigt.

Hvis vi ikke formår at vende den udvikling, bliver det sværere at levere rådgivning, politisk interessevaretagelse, faglig understøttelse og stærke vilkår. Derfor er arbejdet med fødekæden ikke blot et spørgsmål om rekruttering til uddannelsen eller fastholdelse på arbejdsmarkedet – det er et spørgsmål om Ergoterapeutforeningens langsigtede relevans og bæredygtighed.

Her spiller fællesskaber en helt afgørende rolle. Ikke kun fællesskaber knyttet til arbejdspladsen, men fællesskaber, der tager udgangspunkt i hele det levede liv. For arbejdsliv og privatliv hænger sammen. Livsfaser, relationer, kriser og ansvar uden for arbejdet påvirker vores arbejdsliv – og dermed også vores behov for støtte, fleksibilitet og fællesskab.

Hvis Ergoterapeutforeningen skal være relevant og uundværlig, skal vi turde tænke bredere end den klassiske fagforeningslogik. Vi skal være et fællesskab, man er en del af – ikke kun når der er problemer på arbejdspladsen, men også når livet forandrer sig; når man er nyuddannet og usikker, når man har små børn eller tager sig af pårørende, når man står midt i et brud, en livskrise eller en overgangsfase, og når man blot har brug for at høre til og spejle sig i andre.

Jeg mener, at Ergoterapeutforeningen skal være modig og skabe fællesskaber, der rummer hele medlemmet – både gennem adgang til hjælp, rådgivning og støtte, og gennem sociale og interessebaserede fællesskaber, som giver mening i hverdagen. Fællesskaberne skal kunne udfolde sig både fysisk og gennem digitale løsninger, så de er tilgængelige uanset livssituation, arbejdsliv og geografi. Fællesskaber, der kan minde om foreningslivet: hvor man mødes om fælles interesser, livsfaser, udfordringer og engagement – og hvor relationen til foreningen bygger på identitet, tilhørsforhold og fælles ansvar.

Når medlemmer oplever, at Ergoterapeutforeningen er et sted, de ikke kan undvære – fagligt, menneskeligt og socialt – styrker vi både sammenhængskraften, lysten til medlemskab og fødekæden i faget. Det er ikke et supplement til det fagpolitiske arbejde. Det er en forudsætning for, at vi også i fremtiden kan løfte det – sammen.

En forening tættere på medlemmerne – TR og FTR som rygrad

Hvis Ergoterapeutforeningen skal være tæt på medlemmerne, er det helt afgørende, at vi styrker dem, der er tættest på hverdagen: tillidsrepræsentanterne og fællestillidsrepræsentanterne. De er fagforeningen i praksis. Det er her, medlemmerne oplever foreningen i deres arbejdsliv og forandringerne, de står i.

TR og FTR løfter i dag en stadig mere kompleks opgave. De rådgiver kolleger om løn, arbejdstid, arbejdsmiljø, konflikter og forandringer og har en central rolle i at skabe tryghed, overblik og indflydelse på arbejdspladserne. Uden tillidsrepræsentanter, ingen fagforening. Derfor skal deres rolle fortsat anerkendes, prioriteres og understøttes.

Jeg vil fortsætte arbejdet for, at TR og FTR får styrkede kompetencer, bedre adgang til sekretariatsunderstøttelse og reelle muligheder for at indgå i relevante netværk – både på tværs af arbejdspladser og sektorer. Det er en indsats, jeg allerede har været med til at sætte retning for gennem den TR-strategi, der nu skal føres ud i livet, og hvor det er besluttet at styrke deres vilkår.

Samtidig skal vi fastholde og videreudvikle arbejdet med at rekruttere flere TR og FTR. Vi står stærkt med mange tillidsrepræsentanter set i forhold til foreningens størrelse. Men opgaven bliver ikke mindre i de kommende år. Derfor skal det fortsat være attraktivt at påtage sig rollen – og tydeligt, at det er en vigtig og meningsfuld opgave.

TR- og FTR-rollen skal i højere grad ses som en attraktiv karrierevej. Det er roller, hvor man opbygger betydelig organisatorisk, forhandlingsmæssig og menneskelig erfaring – kompetencer, der kan bruges bredt i arbejdslivet. At styrke TR og FTR er ikke en intern teknisk øvelse. Det er et af de mest effektive greb vi har, til at komme tættere på medlemmerne, styrke fællesskabet og sikre en levende og nærværende fagforening.

Forandringer, der påvirker vores arbejdsliv

Sundhedsreformen og udviklingen af det nære sundhedsvæsen kommer til at præge ergoterapeuters arbejdsliv markant i de kommende år. Opgaver flyttes tættere på borgeren, ansvar og organisering ændres, og samarbejdet mellem kommuner og regioner får nye former.

For mange ergoterapeuter skaber det usikkerhed. Hvilke opgaver skal vi løse fremover? Hvor bliver beslutningerne truffet? Og hvordan sikrer vi, at vores faglighed bliver tænkt med fra starten? Netop derfor bliver hurtig, præcis og troværdig kommunikation fra Ergoterapeutforeningen afgørende, når der er nyt at fortælle – og når vi ved, hvor vi skal være særligt opmærksomme.

Samtidig rummer reformerne store muligheder for ergoterapeuter. Vi kan byde tydeligt ind i forebyggelse, rehabilitering og sammenhængende borgerforløb tæt på hverdagslivet. Ergoterapeutisk faglighed er central i arbejdet med funktionsevne, aktivitet og deltagelse – og vi skal være til stede dér, hvor opgaverne formes, så nye strukturer også bliver til klare roller og ordentlige vilkår.

Ældreformen, beskæftigelsesreformen og integrationen mellem somatik og psykiatri spiller ind i samme bevægelse. De ændrer rammerne for opgaveløsningen, og derfor skal Ergoterapeutforeningen være politisk nærværende og tydelig, så ergoterapeuter fortsat får en naturlig og synlig plads i fremtidens velfærd.

Arbejds miljø – fundamentet for et langt arbejdsliv

Et bæredygtigt arbejdsliv kræver indflydelse på egen arbejdstid, fleksibilitet, løn, et sundt arbejdsmiljø og klare rammer for arbejdstiden. Det er centrale temaer i arbejdet frem mod OK26 – og helt afgørende for både trivsel, kvalitet og fastholdelse.

Jeg ønsker, at Ergoterapeutforeningen arbejder strategisk og langsigtet med arbejdsmiljø – både som fagforening og som politisk aktør. Arbejds miljø handler ikke kun om den enkelte arbejdsplads, men om strukturer, prioriteringer og beslutninger, der former hverdagen for ergoterapeuter på tværs af sektorer. Her skal vi være tydelige, vedholdende og ambitiøse.

Stress fylder for mange ergoterapeuter og påvirker både arbejdsliv og privatliv. Når belastningen bliver for stor, sætter det spor langt ud over arbejdspladsen og påvirker relationer, familieliv og mulighed for restitution. Ergoterapeutforeningen har allerede taget vigtige skridt, blandt andet med trivelsamtaler, som mange medlemmer har haft stor gavn af.

Samtidig mener jeg, at vi som organisation skal turde drømme større. Vi skal ikke kun reagere, når problemerne opstår, men også arbejde for at styrke den mentale sundhed som en grundlæggende forudsætning for et godt arbejdsliv og et godt liv. Det gælder for vores medlemmer – og for deres nærmeste familie. Hvis vi vil være en fagforening, der tager hele mennesket alvorligt, skal vi også turde tænke i løsninger, der rækker ud over arbejdspladsen og understøtter trivsel, robusthed og balance i livet som helhed.

Psykiatri – faglighed, rammer og specialisering

Psykiatrien er et område, der står mig særligt nært. Her bidrager ergoterapeuter hver dag til hverdagsmestring, recovery og meningsfulde liv gennem arbejdet med aktivitet, deltagelse, struktur og funktionsevne – ofte i komplekse forløb og under betydeligt pres.

Der er i dag et langt større behov for ergoterapeuters faglighed i psykiatrien, end der er kapacitet til. Opgaverne kalder på os. Psykisk sygdom påvirker menneskers mulighed for at deltage i hverdagsliv, uddannelse, arbejde og relationer, og netop her er ergoterapi central med sit aktivitetsbaserede, helhedsorienterede og kontekstuelle afsæt. Derfor skal vi være flere ergoterapeuter i psykiatrien, så vores faglighed i højere grad kan komme i spil og bidrage til kvalitet, sammenhæng og kontinuitet i indsatsen.

Jeg vil arbejde målrettet for at styrke ergoterapeuters vilkår og faglige position i psykiatrien. Et centralt element i dette, er arbejdet for, at der etableres en egentlig specialuddannelse for ergoterapeuter i psykiatri. Specialisering bidrager til faglig kvalitet, tydelighed og udvikling og skaber bedre rammer for at praktisere ergoterapi på et højt og specialiseret niveau i et felt med stor kompleksitet.

Samtidig skal vi være tydelige på, hvilke rammer der er nødvendige for at kunne udføre ergoterapi fagligt forsvarligt i psykiatrien. Tid til relation, mulighed for kontinuitet, klare opgavebeskrivelser, relevante normeringer og ledelsesmæssig forståelse for den ergoterapeutiske kerneopgave er afgørende, hvis vores faglighed skal have reel effekt.

Børne- og ungdomspsykiatrien fortjener et særligt fokus. Her er vi i dag for få ergoterapeuter i forhold til opgavernes omfang og kompleksitet. Samtidig vokser området markant, og flere børn og unge kæmper med psykisk sygdom, der påvirker deres udvikling, skolegang, sociale relationer og deltagelse i hverdagslivet. Det peger på et stort potentiale for, at vi som faggruppe kan blive flere og være med til at løfte kvaliteten i indsatsen.

Arbejdet handler ikke kun om den regionale psykiatri. Det handler i høj grad også om de kommunale tilbud, herunder skoleområdet og øvrige kommunale tilbud, hvor ergoterapeuter kan bidrage med viden om sanseintegration, struktur, læring, deltagelse og hverdagsmestring. Her kan ergoterapeutisk faglighed være med til at skabe sammenhæng mellem behandling, skole og hverdagsliv og sikre tidligere og mere helhedsorienterede indsatser.

Psykiatrien er ét eksempel på et område med høj kompleksitet og store faglige krav, men behovet for tydelige rammer, faglig udvikling og ordentlige vilkår går på tværs af hele professionen.

Afslutning

Jeg stiller op som forperson, fordi jeg vil være hele Ergoterapeutforeningens tillidsrepræsentant. En forperson, der lytter, samler og står på mål for både faglighed og vilkår. Jeg tror på, at vi sammen kan forme fremtidens arbejdsliv for ergoterapeuter – med tydelighed, fællesskab og ansvar.

EMIL KJELDSMARK LEMVIG

MEDLEMSNUMMER: 18511

EMIL_VILLADSEN@LIVE.DK

KONTAKT: 3074 5692